

Meren pohjassa

Luku yksi Merelle

Merituuli puhalsi hiuksiini, jotka alkoivat viuhua ilmassa kuin ruskea hurrikaani. Oli kaunis kesäinen päivä keskellä heinäkuuta. Lokit räähkyivät ja meren loiskeet kantautuivat varmasti ainakin lähimpiin taloihin asti. "Oletko jo valmis merelle?" tuttu ääni kysyi takaani. "Jep", sanoin. Isä väläytti minulle leveän hymyn. "Et näytä siltä", hän virnisti. Kohotin toista kulmakarvaani. "Pelastusliivi puuttuu!" Hän kävi hakemassa laiturin varastosta pelastusliivin ja antoi sen minulle. Puin liivin ylleni. "No nyt olet!" isä naurahti. "Mennäänkö sitten valmistelemaan vanha Taimi?" Taimi on meidän ikivanha veneemme. Se on kulkenut suvussa ainakin sata vuotta. Joskus isä sanoo, että muinaiset egyptiläiset käyttivät Taimia kauppalaivanaan. Sitä en kyllä usko, vaikka Taimin maali onkin jo niin haaleaa ettei sitä melkein erota, ja sen pari lankkua ovat irtoamaisillaan. Osa on tainnut jo irrota, sillä veneen kyljissä on metallipaikkauksia. "Juu!" sanoin, ja lähdimme veneelle. Kalastus keskellä ulappaa on ollut minun ja isän perinne jo vuosia. Tarkemmin sanottuna noin siitä lähtien kun synnyin, eli melkein yksitoista vuotta. "Ehkä Taimi tarvitsee hiukan huoltoa", isä totesi ja raaputti maalia, joka mureni palasiksi saman tien. "Mutta ei nyt. Sillä tiedätkö mikä aika nyt on?" "Isä-tytär kalastusaika!" huudahdin. Isä hymyili reippaasti. Äitini ei koskaan tule mukaan kalustusreissuille. Hänelle tulee todella huono olo veneissä ja laivoissa, ja juuri sen takia se on isä-tytär kalastusaika. "Onko verkot mukana? Entä onget ja virvelit, sekä kalastuspakki?" isä kyseli. "Jep, jep, jep ja jep", vastasin. "Sitten olemme valmiit lähtemään!" Ja niin vanha laivamme lähti satamasta kohti meren sydäntä.

Sangossa oli jo kolme kalaa. Aurinko porotti korkealla. Istuimme tuoleilla onkien kanssa. Verkot oli jo laskettu, ja nyt yritettiin saada madotkin kulumaan ennen kuin siirrytään virveleihin. Isä rakastaa virveleitä, ne ovat hänen lempi kalastusvälineensä. Hän sai jo kolmivuotiaana kultaisen syötin, jota hän käyttää edelleen, vaikka sen kultainen väri onkin hiukan kellertynyt. "Ha!" isä huusi. "Nappasi!" Isä vetäisi ylös pienen lohen ja tiputti sen sankoon. Sen jälkeen kalaa ei oikein kuulunut. "Hohhoijaa. Taidan ottaa torkut", isä sanoi haukotellen. Lämmittävä aurinko huojuvien laineiden kanssa tosiaan unetti, mutta en halunnut ottaa torkkuja. Ainakaan vielä, ennen kuin saan suuremman kalan kuin isä. Hänen ennätyksensä tänään oli kolmekymmentäseitsemän senttimetriä ongella, ja aioin rikkoa sen. Isä meni sivummalle torkkumaan, kun minä jatkoin kalastamista. Kului tunti, eikä mikään ollut edes hiukkasan nykäissyt, saati sitten jäänyt koukkuun. Huokaisin syvään. En kai tänäkään vuonna pystynyt kalastamaan isompaa kalaa kuin isä. Olin jo luovuttamassa ja siirtymässä torkuille, kun tunsin nykäisyn ongessa. Unisuus haihtui salamana tiehensä. Nykäisy tuntui uudelleen. Se ei ollut kevyt; kyseessä oli varmasti jättimäinen vonkale! Silmäni oikein kiilsivät innosta. Sitten kala alkoi vetämään. Ja lujaa. Pidin kaksin käsin kiinni ongesta ja kiskoin niin kovaa kuin pystyin. Yllättävää kyllä, sain kuin sainkin kalan vedettyä ylös. Mutta kun näin sen, tiputin olion ongen kanssa takaisin mereen kiljahtaen. Pian olento nousi takaisin pintaan. "Hei!" se huusi. "Tuo oli aika epäkohteliasta!" Tuijotin oliota laidan yli suu auki. "Mitä?" se naurahti. "Etkö ole ennen Meren Väkeä nähnyt?" Olio, joka kutsui itseään Meren Väeksi, oli kokonaan sininen. Sillä oli tummat, pörröiset hiukset joista pisti esiin kaksi pikkuruista sarvea. Huomiotakiinnittäväntä olivat hänen kuusi kättään, kolme molemmilla puolilla, ja pyrstö kuin kalalla. Sillä oli myös tavallinen ihmisten teepaita, jossa oli kuitenkin kuusi hihaa, sekä normaalit farkut. En pystynyt muuta kuin tuijottamaan olentoa. "Sano nyt jotain, ihminen! Muuten tästä tulee aika tylsää", Meren Väki tuhahti. "Kerro vaikka nimesi tai jotain." "Öh... o-olen Sofia", änkytin. "Ja sinä olet Meren Väki?" Olio purskahti nauruun. "En!" se kikatti. "Lajini on Meren Väki. Nimeni taas on Meren Suola, ettäs tiedät." "Ai..." puuskahtin. "No... mikä sinä oikein olet?" Meren Suola tuhahti. "Meren Väkiläinen!" "Ei... vaan... no, sinä puhut ihmisten kieltä. Ja näytät... jokseenkin ihmiseltä. Ja sinulla on ihmisten vaatteita. Mutta sinulla on kuusi kättä!" huudahdin. "Ai! Te käytätte samanlaisia vaatteita kuin me! Meidän ovat vain vedenkestäviä", Meren Suola kertoi. "Ja ihmisten kieltä opetetaan meille koulussa. Ihan kuin teille opetetaan eri kieliä, meille opetetaan sitä. Sekä mustekalojen ja merennoitien kieltä." "Mitä ovat merenneidot?" ihmettelin. "Te kutsutte niitä varmaan merenneidoiksi," Meren Suola sanoi. "Onko merenneitoja olemassa?" innostuin. "No... tavallaan", Meren Suola sanoi hiukan pahoittelevan näköisesti. "Mutta ne eivät ole samanlaisia kuin teidän saduissa. Ne ovat ilkkurisia, pelaavat korttia kaiket päivät ja tekevät

kepposia, eivät istu kivellä ja kappaa kauniita hiuksiaan haarukalla tai mitään sellaista "merenneitomaista". Mutta en tullut tänne vain kertomaan merennoidista. Oikeastaan se ei ollut yhtään mitä minun piti tehdä. Kuule Sofia, Meren Väki tarvitsee sinun apuasi." Meren Suolan ilme vakavoitui. Hätkähdin. Minun apuani? Miksi? Joten kysyin: "Miksi juuri minun?" "Tämä oli ensimmäinen vene jonka löysin", Meren Suola vastasi suoraan. "Ai. Eli se olisi voinut olla kuka tahansa muu?" "Jep. Mutta luultavasti "kuka tahansa muu" olisi A. kiljunut ja kiihdyttänyt pakoon tai B. heittänyt minua kaikella saatavalla, jos yhtään ihmisiä tunnen. Mutta suoraan asiaan: Meren Kansaa vainoava hirvittävä olento nimeltään Krogoz. Se tuhoaa kaupunkiamme tämän tästä ja napsii Meren Väkeä aamupalaksi, lounaaksi, illalliseksi ja iltapalaksi! Välipalaksi se syö muita mereneläviä, mutta se ei halua jättää meitä rauhaan, ennen kuin lopetamme kaupungin kunnostamisen ja asettaudumme mukavasti sen lautaselle! Vain kaupunkimme johtaja tietää, miksi Krogoz on sellainen ja miten sen voi pysäyttää", Meren Suola selitti huolestuneesti. "Ja... mihin minua tarvitaan?" kysyin. "En tiedä, mutta johtaja määräsi minua hakemaan yhden ihmisen", Meren Suola vastasi. "Teidän kaupunkiinneko?" "Jep." "Joka on siis veden pinnan alla?" "Jep. Mitä ajat takaa?" "Kuinka pitkäksi aikaa minun pitäisi tulla sinne?" "Johtajan mukaan ihmisten ajassa maksimissaan viikoksi." "Selvä. Kuinka se johtajanne ajatteli minun selviävän veden alla viikon?" äyskähdin. "Ai niin, teillä ei ole kiduksia", Meren Suola muisti. "Hyppää tänne veteen. Älä huoli, se on ihanan lämmintä!" Meren Suola virnisti niin, että hänen vitivalkoiset hampaansa näkyivät. Harkitsin hetken, suostuisinko, ja hyppäsin sitten veteen. Merivesi oli oikeasti yllättävän lämmintä. "Mitä nyt?" kysyin. Meren Suola ei vastannut, vaan sulki silmänsä. Hänen suunsa liikkui, mutta ääntä ei kuulunut. Näytti siltä että hän olisi lausunut jonkin moista runoa. Meren Suola pisti molemmat kätensä minun poskieni alle, hiukan sivuun: siihen missä kiduksien pitäisi olla. Yhtäkkiä tuntui kuin aika olisi pysähtynyt. Meren aallot pysähtyivät, ilmassa raakkunut lokki pysähtyi, juuri merestä pomppaava kalakin pysähtyi ilmaan. Meren Suola näytti siltä, ettei huomannut mitään mitä ympärillä tapahtui. Hän oli niin keskittynyt äänettömään runoonsa. Yhtäkkiä meri ei ollut enää liikkumaton. Siitä kasvoi aallokko, joka tuli meitä kohti. Olin juuri varoittamassa Meren Suolaa hyökyaallosta, kun jättiaalto kiersikin meidät ja jatkoi kulkuaan... ylöspäin? Tuijotin vettä ihmeissäni, kun se kohosi kauniiksi spiraaliksi meidän ympärillemme. "Vau!" henkäisin. Yhtäkkiä vesi romahti alas meidän päällemme. Samalla aika alkoi taas kulkea: vesi alkoi virrata, lokki räähkyä ja kala molskahti veteen. "Noin!" Meren Suola puuskutti ja irrotti kätensä. "Tuntuuko yhtään erilaiselta?" Pudistin päätäni. Meren suola tuhahti ja osoitti kädellään poskeani. Kokeilin kädelläni sitä kohtaa, johon Meren Suola oli hetki sitten asettanut kätensä. Yllätyin tunteissani kolme viiltoa... kidukset! Meren Suola oli taikonut minulle kidukset. "Miten sinä sen teit?" henkäisin. "Meren Väen taikuutta. Olen luokkani paras siinä", Meren Suola näytti ylpeältä. "Ja kannattaa muuten ottaa tämä pois, se hidastaa sukeltamista." Meren Suola osoitti pelastusliiviäni. Vedin sen yltäni ja jätin kellumaan aallokkoon. "No, sitten vaan menoksi!" Meren Suola hymyili kannustavasti ja katosi pinnan alle. Hengitin syvään ja sukelsin hänen peräänsä.

Luku kaksi

Meren Kaupungissa

Palasin saman tien takaisin pinnalle. Ei tuntunut luonnolliselta hengittää veden alla, joten olin pidättänyt hengitystäni kunnes happi loppui. Meren Suola palasi onneksi minun perässäni. "Tosiaan, vedessä hengittämiseen totuttelu saattaa olla hiukan vaikeaa", hän sanoi. "Joten harjoitellaan. Mutta nopeasti, aikaa ei ole paljon. Aloitetaan sillä, että menet pinnan alle ja koitat vain... hengittää." Tuijotin häntä ihmeissäni. "Koitat vain hengittää?" Meren Suola antoi rohkaisevan hymyn, ja sukelsin. Näin yllättävän selkeästi, eikä silmiin kirvellyt. Meren Väen taikuutta, ajattelin. En pystynyt taaskaan hengittämään, joten palasin pintaan. Ajatus suolaisesta merivedestä nenässä tai suussa ei kuulostanut kovin houkuttelevalta. "Koita uudelleen!" Meren Suola kannusti. Sukelsin uudestaan. En taaskaan onnistunut. "Jatka vain, jossain vaiheessa sinun on pakko onnistua!" Sukelsin vielä seitsemän kertaa, ja epäonnistuin jokaisella. "Ei tästä tule mitään", huokaisin. "Etsi joku muu." Aloin jo etsiä pelastusliiviä, kun tunsin kädet hartioillani. Ne painoivat minua alaspäin. "Hei!" ehdin kiljaista, ennen kun Meren Suola painoi minut veden alle. "Kuuntele!" hän sanoi. Hämmennyin. Kaiken järjen mukaan veden alla ei pystynyt hengittämään, saati puhumaan kuuluvasti. "Kuvittele, ettet ole meressä. Kuvittele, että olet vaikka rannalla. Kuvittele tuuli viuhumaan, linnut laulamaan, ihmisiä melskaamaan. Kuvittele että pystyt hengittämään!" Suljin silmäni ja kuvittelin. Hahmottelin mielessäni kotipihani. Isän grillaamassa, äidin pelaamassa minun kanssani shakkia ja koiramme riehumassa ympäriinsä. Kuvasta tuli niin

todellinen, että pystyin jopa kuulla lintujen laulun. Sitten... vain hengitin. Hengitin raikasta vettä, eikä yhtään merivettä päätynyt kurkkuuni tai sieraimiini. Avasin silmäni, ja hengitin uudestaan. "Tein sen!" huusin Meren Suolalle niin, että kuplia pulppusi suustani. "Hyvä! Sitten voimme jatkaa matkaa," Meren Suola sanoi. Nyökkäsin.

Sukeltaminen tuntui samalta, kuin olisin uinut uima-altaassa happilaitteistolla, jossa oli äärettömästi happea. Tein pari kierrettä. Tämä oli uskomatonta! Sitten muistin, miksi olin matkalla Meren Kaupunkiin. "Millainen se Krogos on?" kysyin. "Sanoisit varmaan, että se on krokotiili", Meren Suola vastasi. "Mutta vain jättimäinen sellainen. Ja se ei ole vihreä, niinkuin teidän krokotiilinne, vaan pinkki." "Pinkki?" ihmettelin. "Jep. Me Meren Väki pidämme sellaisia pieniä eri värisiä krokotiilin näköisiä olioita lemmikkeinä. Krogos on vähän niinkuin ne, mutta vain tuhoisa, verenhimoinen, valtava, piikkihampainen- ja kynsinen sellainen. Ja kuten jo mainitsinkin, kukaan muu paitsi johtajamme ei tiedä mistä Krogos on tullut. Meille muille se on aina vain ollut olemassa." "Selvä. Miten Krogos tuhoaa teidän kaupunkejanne?" kyselin. "Se irrottelee kattoja voimakkailla käsillään, ja huitoo kaikkialle suurella hännällään niin, että seiniä rikkoutuu. Se myös talloo hiukan pienempiä rakennuksia, esimerkiksi ruokavarastojamme", Meren Suola kertoi. "Kamalaa!" huudahdin. "Ja minun pitää pysäyttää sellainen hirviö?" "Johtajan mukaan kyllä", Meren Suola nyökkäsi. "Mutta ei sinun kai sitä yksin tarvitse tehdä." Huokaisin helpotuksesta. Hetken päästä alhaalla alkoi näkyä mustia pilkkuja. "Kaupunki näkyy jo!" Meren Suola hihkaisi. Mustat pisteet alkoivat lähentyä ja paljastuivat katoiksi. Pian näin tummemmalla hiekalla merkittyjä teitä ja kauniita katulamppuja, jotka valaisivat kaupungin. Laskeuduimme meren pohjaan. Otin lenkkarit pois ja hautasin hiekkaan. Hiekka tuntui ihanalta varpaiden välissä, kuin maallakin rannalla. "Tervetuloa Meren Kaupunkiin!" Meren Suola toivotti. Katselin lumoutuneena ympärilleni, kun Meren Suola lähti kulkemaan halki kaupungin. Pinkkaisin hänen peräänsä, sillä en halunnut eksyä. "Tässä on kaupungin asuintaloja", Meren Suola esitteli. "Tuo vihertävä tuolla kuuluu minulle ja perheelleni! Kauempana edessä on ravintoloita, kirjasto sekä johtajan konttori. Siellä on myös vaatekauppa. Käydään siellä ensiksi, nuo vaatteet näyttävät aika märiltä!" Vasta nyt huomasin, kuinka epämiellyttävät ja painavat vaatteeni olivatkaan. Kuljimme eteenpäin, ja tajusin, etteivät katulamput olleetkaan valoja, vaan hohtavia meduusoita. "Jep, noita kannattaa varoa. Ne ovat kauniita ja valaisevat, mutta hyvin pistäviä", Meren Suola naurahti. Lopulta olimme kelta-oranssin vaatekaupan edessä. "Koralliriuttojen vaatteet", luin nimikyltistä. "Tehdäänkö koralliriutoista vaatteita?" "Ei!" Meren Suola nauroi. "Liikkeen omistajan nimi on Meren Koralliriutat. Kaikkien täällä nimi alkaa "Meren" ja emme aina jaksakaan sanoa sitä, joten kutsumme toisiamme toisella liitteellä!" "Ai! Eli sinä olet siis Suola?" tajusin. "Jep, eli sano minua vain Suolaksi!" Meren Suola sanoi. Astuimme sisään kauppaan. Se oli täynnä kauniita, räikeitä vaatteita. "Suola! Hauska nähdä!" tiskin takana istuva violehdihko olento sanoi. "Hei Koralliriutat," Suola vastasi iloisesti. "Voisitko mitenkään jäljentää tällä ihmisellä päällä olevat vaatteet?" Hän osoitti minua. "Hmm... totta kai!" Koralliriutat vastasi. "Hetki pieni..." Koralliriutat kääntyi ympäri tuolillaan. Sieltä alkoi kuulua surrutusta, ihan kuin ompelukoneesta. Parin minuutin kuluttua hän kääntyi takaisin ja ojensi minulle täydelliset kopiot vaatteistani. "Ole hyvä kulta! Nämä ovat vedenkestäviä, eli voit vapaasti uida ympäriinsä! Tuolla on vessat, voit käydä vaihtamassa siellä", Koralliriutat kertoi hymyillen. "Kiitos", sanoin, ja menin vaihtamaan. Vaatteet olivat sata kertaa mukavammat kuin ihmisten vaatteet. Ainakin meren pohjassa. "Hyvä!" Suola sanoi kun astuin vessasta ulos. "Sitten on aika mennä tapaamaan johtajaa." "Heippa kullannuput! Viekää Aalloille terveisiä!" Koralliriutat toivotti. "Viedään, tietenkin viedään!" Suola vastasi ja heilautti yhtä kuudesta kädestään. Minäkin vilkutin ystävälliselle Meren Väkiläiselle. Kävelimme suuren sinisen rakennuksen eteen. "Johtajan konttori", Meren Suola huokaisi. "Tämä on toinen kerta kun ikinä käyn täällä." "Milloin kävit ensimmäisen kerran?" kysyin. "Johtaja kutsui minut tänne ja lähetti hakemaan ihmisen. Kuulemma olin ainoa lapsi joka pystyi tuomaan tänne jonkun", Suola kertoi ja kohautti harteitaan. Hän työnsi auki suuren sammaleisen oven, ja astuimme sisään. Meitä vastassa oli leveäharteinen Meren Väkiläinen, jolla oli päällään mustat vaatteet. "Sinä olet varmaan Suola", hän katsoi Meren Suolaa. "Ja sinä olet... joku ihminen. Seuratkaa minua." Katsahdin Meren Suolaan, joka kohautti harteitaan. Seurasimme olentoa käytävän päähän. Seinillä oli maalauksia Meren Väestä, luultavasti aiemmista johtajista. Käytävän päässä oli ovi, jossa luki: "Johtajan kanslia". Olento avasi oven, ja työnsi meidät sisään. Ovi paukahti takanamme kiinni, ja olento käveli pöydän viereen. "Johtaja Meren Aallot, Suola on palannut tehtävältään." "Viimeisen kerran Virta, kutsu minua Aalloiksi niinkuin kaikki muutkin!" tuolilla istuva Meren Väkiläinen naurahti. Hän oli kirkkaan sininen, ja hänen sarvensa olivat suuremmat kuin muiden. Hänellä oli myös kaunis asu kukka- ja aaltokoristeineen. "Tervetuloa takaisin Suola! Näyttää siltä, että onnistuit tehtävässäsi", Aallot hymyili. "Mikä on nimesi, ihminen?" "Olen Sofia", vastasin. "Kaunis nimi!" Aallot kehui. "Olen Meren Aallot, kustu vain Aalloiksi. Tässä on luotettu apurini Meren Virta. Meren Suola ehkä jo

mainitsikin, miksi sinua tarvitaan täällä pohjassa.” Nyökkäsin. ”Minun pitää pysäyttää Krogoz.” ”No ei sinun sitä tarvitse ”pysäyttää”, Aallot korjasi. ”Tarvitsemme vain hiukkasen sinun apuasi. Mutta nyt aurinko on jo niin matalalla, että on aika mennä uinumaan. Kerron huomenna lisää Krogozin pyydystämisestä. Virta saattaa sinut vierashuoneeseen numero seitsemän toisessa kerroksessa.” Hän nyökkäsi Meren Virralle, joka lähti jo astelemaan kohti ovea. ”Sinäkin voit mennä”, Aallot sanoi Suolalle, joka nyökkäsi kunnioittavasti. ”Vielä terveisiä Koralliriutalta”, Suola huikkasi ovelta ja lähti. Virta saattoi minut huoneen oven eteen. ”Tässä hammasharja”, Virta murahti, ojensi puisen harjan ja avasi oven. ”Herätän sinut huomen aamulla ja vien johtajan kansliaan, onko selvä?” Nyökäytin päätäni. ”Hyvä”, Virta sanoi ja marssi pois. Astuin sisälle huoneeseen ja laitoin oven kiinni. Huone oli pieni, levällä pehmustettu sänky juuri ja juuri mahtui sinne. Seinät olivat hiukan kuluneet, ja halkeamat oli peitetty tauluilla. Istahdin sängylle, joka oli yllättävän mukava. Mietin kulunutta päivää. Mitä enemmän mietin, sitä enemmän minusta tuntui, että olin unohtanut jotain... isä! Isä oli jäänyt veneeseen! Peitin suuni kädelläni. Isä oli varmasti todella huolissaan. Mutta minun piti hoitaa tehtäväni, mikä se ikinä olikin. Isä saisi odottaa... maksimissaan viikon. Tartuin puiseen hammasharjaan. Mistäköhän siihen saisi tahnan, mietin. Kohautin hartioitani ja vain työnsin harjan suuhuni. Asetuin sängylle makaamaan, ja katsoin ikkunasta ulos Meren Kaupunkiin. Meduusat olivat lähteneet, ja pohjaan oli tullut pilkko pimeää. Vain pieni kuunsäde valaisi huonetta. Silmäni alkoivat painua kiinni. Päivä oli ollut rankka ja väsyttävä. Pehmeä vuode otti minut syleilynsä, ja niin nukahdin.

Luku kolme

Suunnitelma

Heräsin kovaan koputukseen. ”Vielä viisi minuuttia”, mumisin. ”Herää ihminen!” Virta huusi oven takaa. ”Meren Aallot odottaa sinua jo!” Hetkessä muistin olinpaikkani. En suinkaan ollut kotona, vaan pienessä vierashuoneessa Meren Kaupungissa! Nousin äkkiä ylös ja työnsin hammasharjan suuhuni. Noin minuutissa olin jo valmis ja kiirehdin ovelle. Kunpa kouluaamut sujuisivat näin tehokkaasti! Avasin oven ja näin Virran mulkoilevan minua. Saman tien kun astuin ulos, Virta lähti kulkemaan kohti portaita. Oli selvää, ettei hän halunnut ihmistä kotikaupunkiinsa. Juoksin hänen peräänsä. Kuten Virta oli kertonut, Meren Aallot istui jo tuolillaan. ”Hienoa, olet hereillä!” Aallot hihkaisi. Meren Suolakin oli kansliassa. ”Siirrytään suunnitteluhuoneeseen.” Seurasin muita viereiseen suureen huoneeseen, jonka keskellä oli pyöreä pöytä ja sen ympärillä paljon tuoleja. Aallot istui korkeimmalle tuolille ja Virta hänen viereensä. Pöydälle oli levitetty paperimaisia liitteitä. Huoneessa istui jo kaksi muuta Meren Väkiläistä. Istuuduin Meren Suolan viereen lähelle Meren Aaltoja ja Virtaa. Kun kaikki istuivat, Aallot aloitti: ”Kuten näette, minä, Meren Kasvit ja Meren Linnut olemme jo aloittaneet suunnittelun. Oikeastaan se on jo valmis. Suunnitelma on tämä: viemme suuren häkin Krogozin asuinluolan lähelle. Sofia asettuu sen sisälle syötiksi. Juuri kun Krogoz on hyökkäämässä Sofian kimppuun, hän hyppää ulos häkin kaltereiden välistä ja Linnut ja Virta sulkevat häkin oven lukiten olennon sisään. Sitten häkki Krogozeineen kuljetetaan kaupunkiin ja loput ovatkin minun heiniäni.” Kauhistuini. ”O-olenko minä s-syötti?” änkytin. ”Jep! Krogozin lempiherkkuja ovat ihmiset. Teitä se napsii enemmän kuin meitä, joitain viattomia merenkulkijoita. Olet kuin mato teidän ongissanne”, Aallot selitti. ”Mutta mato syödään!” huudahdin. ”No sinua ei, kunhan olet tarpeeksi vikkelä”, Meren Linnut huomautti. Vatsassani muljahti. Oliko mahdollista, että minä joutuisin kamalan hirviön vatsaan tällä reissulla? Aallot taisi huomata pelokkaan ilmeeni, joten hän lisäsi: ”Mutta luultavasti olet. Krogoz on nimittäin aikamoinen etana!” ”Mutta silti se ehtii syödä teidät ennen kun ehditte pakoon!” parkaisin. Syntyi surullinen hiljaisuus. ”Ei Krogoz meitä kaikkia syö, olemme liian nopeita sille”, Aallot vastasi lopulta, mutta kuiskaten. ”Vain rypyyisiä, hitaita mutta hellyyttäviä vanhuksia.” Kyynel hänen silmästään hajosi kappaleiksi veteen. ”N-Niinkuin minun äitini... ja sen takia Krogoz syö mieluummin ihmisiä. Ne eivät pääse pakoon veneillään.” Aallot pyyhki nopeasti kyyneleiset silmänsä palasi taas normaalksi. ”Mutta ei siitä sen enempää! Kasvit, onko häkki jo valmis?” ”Ei ihan vielä, mutta parissa päivässä se valmistuu!” Meren Kasvit vastasi. ”Hyvä. Kaikki muu tarvittavahan meillä on”, Aallot hymyili. ”Kysymys,” sanoin ja nostin käteni. ”Jos minä mahdun häkin kaltereiden välistä pakoon, miten Krogoz ei?” ”Krogoz on kymmenmetrinen”, Virtaus ärähti ennen kuin Aallot ehti vastata. ”Ja sinä suunnitteen metrin.” Olen kyllä sataviisikymmentäkaksi senttimetriä pitkä, tuhaudin mielessäni. ”Ja minä suunnittelen kalterit niin suuriksi, että sinä mahdun luikahtamaan niistä, mutta Krogoz jää häkin sisälle nuolemaan näppejään”, Kasvit lisäsi ja mulkaisi Virtausta kuin sanoen ”Älä ole niin epäkohtelias”. Virtaus taas pyöräytti silmiään. ”Ja siis on varmaa, että Sofia selviää?” Meren Suola

varmisti, ja huoli kiilti hänen silmissään. ”Kyllä!” Aallot vakuutti. ”Entä mitä minä teen?” Suola ihmetteli. ”Sinä olet Sofian tukihenkilö”, tällä kertaa Linnut vastasi. ”Jos hän ei vaikka pääse ulos häkistä tai ihmisten tapaan kangistuu kauhusta, sinä vedät hänet ulos.” Suola nyökkäsi. ”No mitä me teemme tässä parin päivän ajan, kun odotamme sen häkin valmistumista?” pohdin ääneen. ”Meren Kaupunki on täynnä kaikenlaista puuhaa,” Aallot kertoi. ”Voitte esimerkiksi käydä kirjastossa tai nauttia levjäätelöt! Mahdollisuudet ovat lähes rajattomat.” ”Kunhan ette lähde kaupungista!” Virta varoitti tuimasti. ”Siellä piilee vaikka mitä vaarallista, ja me tarvitsemme teitä... toistaiseksi.” Aallot pukkasi Meren Virtaa kylkeen. ”Virta tarkoittaa, että me tarvitsemme teitä”, hän korjasi. ”Selvä, ei mennä kaupungista ulos”, Meren Suola kertasi oviaukolla. Sitten lähdimme. ”Mitä tehdään ensiksi?” kysyin. ”Mennäänkö Tuulen ravintolaan? Hän tekee ylivoimaisesti parhaat hampurilaiset!” Suola ehdotti. ”Ruoka kyllä maistuisi”, totesin. ”En ole tänään syönyt edes aamiaista!” Päivä kului syödessä ja kaupunkiin tutustumisessa. Pian olikin jo ilta. ”Onpa päivä kulunut vauhdilla!” huokaisin. ”Kunpa voisin jäädä Meren Kaupunkiin asumaan ikuisesti!” ”En tiedä olisiko perheesi kovin mielissään siitä,” Suola huomautti. ”Saati sitten Virta, hän ei oikein näytä pitävän sinusta.” ”Niin, eipä kovin. Ja totta, nyt kun mainitsit, minulla on hirveä koti-ikävä”, sanoin surullisena. ”No pääset jo parin päivän päästä kotiin”, Suola lohdutti. ”Jos siis selviän”, synkistelin. ”Totta kai selviät!” Meren Suola huudahti. Olennon tuki tuntui minusta lohduttavalta. ”Hyvä on”, sanoin. ”No, hyvää yötä tai mitä ikinä te täällä toivotattekin toisillenne kun menette nukkumaan. Minua nimittäin väsyttää.” En kuitenkaan saanut unta. Miten minulla pitäisi olla tarpeeksi pokkaa sellaisen suuren pedon kuin Krogozin harhauttamiseen? Entä jos epäonnistuisin? Näkisinkö isää tai äitiä tai pientä Nappi-koiraa enää ikinä? Ja mitä heille oikein kuului, kun minä hengailin meren pohjassa nitistämässä hirviöitä? Kaikki nämä ajatukset tulisivat vaivaamaan minua koko yön. Yhtäkkiä kuulin kamalan rääkäisyn. ”KROGOZ TULEE!” kaupunkilaiset kiljuivat.

Luku neljä

Krogoz

Pomppasin salamana sängystä ylös. Virta oli sekunneissa paukuttamassa oveani. ”Ihminen, meidän on häivyttävä niin pian kuin mahdollista!” Pinkaisin ovesta ulos Virran perään kohti ulko-ovea. Meren Aallot, Meren Linnut, Meren Kasvit ja kaikki muutkin rakennuksessa olleet olivat ulkona jo odottamassa. ”Kaikki ulos kaupungista, liikettä!” Aalto käski rauhallisesti. Hänen äänensä oli vakaa, mutta hänen silmänsä olivat pelonsekaiset. Meren Väki alkoi rynnäköidä lähimpää aukkoa talojen välissä, josta pääsi pois. Johtajan konttori oli tietysti keskellä kaupunkia. ”Meren Suola!” huusin keuhkojeni pohjalta. ”Meren Suola!” Hain katseellani Suolan taloa, ja kauhistuin kun näin Krogozin suoraan sen takana. ”MEREN SUOLA!” kiljaisin ja lähdin uimaan kohti taloa. ”Sofia, minne sinä menet?” Aallot huusi perääni. ”Sofia! Meidän pitää lähteä nyt!” ”En jätä Meren Suolaa!” huusin takaisin. Krogoz oli tosiaan pelottava pinkistä värityksestään huolimatta. Kynnet olivat kuin jättimäisiä miekkoja, mutta tappavampia. Ja älä anna minun edes aloittaa sen hampaista! Ne olivat keltaiset, suuret kuin norsut ja terävät kuin keihäät. Kylmät väritykset hiipivät pitkin selkäpiitäni, mutta jatkoin eteenpäin. ”MUMMI! EI!” kuulin Meren Suolan kiljuvan. Näin, että Krogoz kumartui nostamaan jotain maasta ja sitten... se nakkasi sen suuhunsa kuin popcornin. ”Voi ei!” henkäisin. ”Olemme menettäneet Pohjahiekan...” surullinen ääni kuului takaani. ”Hän ei olisi ansainnut tällaista kohtaloa.” Käännyin ja näin Meren Aallot Lintujen, Kasvien ja Virran kanssa takanani. ”Oliko Pohjahiekka Meren Suolan... mummi?” kysyin hiljaa. ”Oli”, Aallot vastasi. Sitten Aallot kääntyi koko joukkion puoleen. ”Muutos suunnitelmiin!” hän huusi mekkalan yli. ”Me nappaamme Krogozin. Nyt.” ”N-Nytkö?” hätäännyin. ”Mutta häkki ei ole vielä valmis!” Kasvit huudahti. ”Oletko nyt ihan varma tästä, Meren Aallot?” Virta kysyi. Jopa hän näytti huolestuneelta. ”En yritä uhmata päätöstäsi, mutta olemme kaikki unenpöpperössä eikä meillä ole mitään millä napata tuota monstera saati puolustautua siltä.” ”Niin, ehkä on parempi vain vetäytyä sivummalle ja napata Krogoz huomenna”, Linnutkin myönsi. ”Oletteko varmoja, ettemme pysty pysäyttämään Krogozia?” Aallot kysyi salamyhkäisesti. ”Meren Aallot, nyt ei ole aikaa arvausleikkeihin”, Linnut haukkasi henkeä. ”Krogoz on nimittäin tulossa tännepäin!” Käännyimme ympäri, ja totta tosiaan; jättimäinen lisko löntysti meitä kohti. Sen punaiset silmät kiiluivat nälästä. ”Uusi suunnitelma on tämä: Linnut ja Virta, vetäkää maasta näitä merileviä. Niitä kutsutaan Vahvaväiksi ihan syystä,” Meren Aallot ohjeisti nopeasti ja nykäisi yhden maasta kasvavan merilevän. ”Punokaa niistä pitkä ja kestävä köysi. Nopeasti! Sofia, merkistäni sinä lähdet uimaan suoraan ylöspäin niin lujaa kuin pystyt, suoraan Krogozin silmien tasolle. Siellä alat mekkaloita ja

näyttää niin herkulliselta kuin pystyt. Kuunteletteko Virta ja Linnut? Hyvä. Kun Krogoz on noin viiden metrin päässä Sofiasta, te pinkaisette ylös ja solmitte köyden Krogozin kaulan ympärille. Sitten te tuotte päät alas ja Kasvit, hyvillä kiinnitystaidoillasi kiinnität köyden päät maahan. Onko ymmärretty? Toivottavasti, sillä Krogoz on pian täällä!” Kuulin jo jättiliskon selkäpiitäkarmivan kiljunnan. ”No niin Sofia”, Meren Aallot puhui nyt vain minulle, ja vatsassani muljahti pahemman kerran. ”Lähdet ylös än... yy... tee... NYT!” Se oli kuin uintikisan lähtö. Uin ylöspäin niin nopeaa kuin pystyin. Vesi hankasi silmiäni ja jokainen soluni vaati minua kääntymään takaisin ja pakenemaan pelottavalta hirviöltä. Mutta en kääntynyt. Pysähdyin ja jäin tuijottamaan suoraan pinkkiä liskoa silmiin. Kangistuini heti kauhusta. Näytä herkulliselta! Mekkaloi! Aivoni huusivat, mutta lihakset eivät toimineet. Siinä vain olin. Krogoz taisi haistaa pelon ja maukkaan saaliin, sillä se lähti juoksuun. Ja se oli paljon nopeampi kuin ennen. Sillä hetkellä olisin ennen kaikkea halunnut juosta. Minne vain paitsi tuon kammottavan pedon suuhun. Mutta kangistus oli pahempi kuin kakkosluokan joulunäytelmässä, kun unohdin repliikin. ”Sofia! Ui pakoon!” Aallot huusi alhaalta. ”Saamme Krogozin kiinni, mutta emme niin nopeasti että se ei ehtisi syömään sinua, jos vain junnaat paikallasi!” ”E-En pysty liikkumaan!” huusin takaisin. Krogoz hönki jo naamaani. ”Lintu ja Virta, napatkaa se nyt!” Kasvit kiljuu. ”Tai Sofia on pian liskonruokaa!” Suljin silmäni pelosta. Se oli ainoa asia jonka pystyin sillä hetkellä tekemään. Yhtäkkiä en tuntenutkaan enää meren virtaa. Avasin silmäni ja kiljaisin. Olin joutunut Krogozin suuhun! ”SOFIA!” Aallot huudahti. ”Kuuletko? Älä pelkää, pelastamme sinut sieltä! Mutta sinun on tarrauduttava johonkin ettet joudu Krogozin nieluun!” Hain katseellani jotain, josta voisi pitää kiinni. Jättimäinen kuola-aalto koitti vetää minua kohti pedon kurkkua. Tarrauduin nopeasti Krogozin hampaaseen ja kiljuin silkasta pelosta. Silmiini tulvi väkisinikin kyyneliä. Oliko tämä loppu? Heti kun Krogoz olisi jauhanut minut silkkereitä muistuttavilla hampaillaan, näkisinkö pikakelauksen elämästäni, niinkuin elokuvissa ja kirjoissa? Sitä en onneksi saanut vielä tietää, sillä juuri kun otteeni kuolaisesta hampaasta herpaantui, joku väänsi pedon suun auki. Käännyin katsomaan, ja sisälle suuhun kömpi Meren Suola. ”Suola!” huojenuin. ”Oletko kunnossa?” ”Olen”, Suola vastasi. ”Toisin kuin mummini...” ”Suola? Rakas pojanpoikani! Sinäkö siellä?” Jähmetyimme paikoillemme. Rahiseva ääni kuului Krogozin vatsasta. ”MUMMI!” Suola huudahti. ”Olet elossa!” Meren Suola alkoi kyynelehtiä onnesta. ”Älä huoli, mummi-rakas! Me saamme sinut sieltä!” ”Mutta miten?” ihmettelin. ”Ehkä Meren Aalloilla on joku keino”, Suola pohti. ”Mutta mennään nyt äkkiä, ennen kuin Krogoz herää nukutusloitsusta!” Kun Meren Suola veti minua kohti suuta, kysyin vitsinä: ”Meren Väen taikuutta?” ”Jep”, Suola naurahti. Hän oli nyt paljon rennompempi, kun tiesi mumminsa olevan elossa. Uimme nopeasti Aaltojen luo. ”Meren Aallot!” huusimme yhtäaikaa. ”Hyvä, te olette kunnossa!” Aallot huokaisi ja halasi meitä. Koko kaupunki oli tullut esiin piiloistaan tuijottamaan uinuvaa Krogozia. Pakko myöntää, että se näytti aika söpöltä siinä uinuessaan, eikä siltä pahalta pedolta jonka olin äsken nähnyt tuhoamassa kaupunkia ja syömässä viattomia vanhuksia. ”Meren Aallot!” Suola puuskutti. ”Krogozin nielaisemat vanhukset ovat turvassa! Ainakin minun mummini.” ”Tosiaanko?” Meren Aallot henkäisi. ”Kyllä!” iloitsin. ”Mietimme, pystytkö sinä hakemaan heidät pois Krogozin vatsasta?” ”Ehkä pystynkin...” Aallot mietti. ”Hetki vain.” Hän alkoi lausumaan äänetöntä loitsua. ”Kaupungin johtajan taikuus on vahvempaa kuin meidän muiden”, Suola kertoi kuiskaten. Aika alkoi jälleen pysähtyä, mutta erilaisesti. Aika vain hidastui. Yhtäkkiä kuplavana kietoutui kehäksi Meren Aaltojen ja Krogozin ympärille. Se liukui hitaasti eteenpäin, kunnes tapahtui jotain. Kirkasta valoa alkoi säteilemään Krogozista, ja jouduin peittämään silmäni etten sokaistuisi. Pian valo oli poissa, ja uskalsin avata silmäni. Aika oli taas ennallaan ja kuplavana kadonnut. Mutta Krogoz oli muuttunut... se oli vaivaiset puolimetriä! Ja ennen niin kauhistuttavan pedon vieressä seisoivat kaksikymmentäseitsemän vanhusta. ”Mummi!” Suola huusi ja ryntäsi halaamaan yhtä rypyisistä Meren Väkiläisistä. Huomasin Meren Aaltojen tuijottavan yhtä vanhuksista. ”...äiti?” hän sopersi. ”Meren Aallot!” vanhus henkäisi. Ja sitten hekin halusivat. Riemu oli suunnaton. Yhä enemmän vanhuksista löysi perheensä, joka oli luullut menettäneensä äitinsä, isänsä, mumminsa, vaarinsa, tädinsä, setänsä, enonsa, serkkunsa, pikkuserkkunsa, siskonsa, veljensä, puoli-siskonsa, puoli-veljensä tai ystävänsä. Kaikki olivat onnellisia. Paitsi pieni Krogoz raukka. Aallot kääntyi olion puoleen. Ja sitten kaikkien puoleen. ”Olen pimittänyt teiltä salaisuutta koko Krogozin olemassaolon ajan”, hän myönsi surullisena. Se rikkoi kauniin ja herkän jälleennäkemisen. ”Sen nimi ei ole oikeasti Krogoz... vaan Meritähti. Ja se ei ole oikea hirviö; se on vanha... lemmikkini. Olin nuori, juuri muuttanut vanhempieni luota. Halusin jotain haastetta elämäni, joten hankin lemmikin. Oi, se oli niin mahtavaa! Rakastin Meritähteä sydämeni pohjasta, leikin sen kanssa ja hoidin sitä. Kunnes minusta tuli rakkaan kaupunkimme johtaja. Minulle jäi yhä vähemmän ja vähemmän aikaa huolehtia Meritähdestä, ja siitä tuli kateellinen. Eräänä päivänä menin kotiin rankan työviikon jälkeen, enkä löytänyt Meritähteä mistään. Se oli karannut kaupungin ulkopuolelle, ja viha alkoi paisuttamaan sitä, kirjaimellisesti. Meritähti janosi kosto.

Minulle. Ja kun se ensimmäisen kerran hyökkäsi kaupunkiin, olin kauhuissani! Ja peloissani. Tiesin, että se halusi ainoastaan minut. Elävänä tai kuolleena. Joten vellihousuna piilouduin. Meritähti ei koskaan halunnut satuttaa teitä, vain minua. Ja se tiesi, että mikä satuttaisi minua eniten, oli kaupungin tuhoaminen. Se on fiksu elukka. Joten olen anteeksipyyntöni velkaa. Sekä teille, että rakkaalle lemmikilleni.” Hän kääntyi Krogozin... eikun siis Meritähden puoleen. ”Voisitko antaa minulle anteeksi tyhmän käytökseni, ja olla taas lemmikkini?” Aallot pyysi. Meritähti näytti miettävän hetken. Sitten se kohautti hartioitaan ja lähti löntystelemään kohti Aaltojen kotia. Aallot tuijotti sen perään. ”Öh... uskoisin että tuo oli kyllä”, hän rykäisi ja kääntyi kansansa puoleen. ”Ja anteeksi teille, että en koskaan kertonut, että olin syypää Krogozin olemassaoloon”, hän pahoitteli. ”Pystyttekö mitenkään antamaan anteeksi?” Joukko näytti kauhistuneelta. He alkoivat supisemaan keskenään. Lopulta Meren Virta huusi: ”Totta kai! Kaikki me teemme virheitä.” Se oli yllättävän kivasti sanottu Virralta. Meren Väki oli samaa mieltä, ja Aallot näytti helpottuneelta. ”Kiitos ystäväni! Ja menkää nukkumaan, kuuta on vielä sen verran jäljellä että saatte edes jotenkin unirytmistä kiinni”, hän kehotti hymyillen. Meren Väkiläiset poistuivat yksi kerrallaan aukiolta. Meren Aallot tuli minun ja Suolan luokse ja halasi meitä. ”Kiitos”, hän huokaisi. ”Sain äitini ja lemmikkini takaisin, ja kerrottua Meren Väelle valheesta joka on painanut kuin kivi sydäntäni viimeiset kymmenkunta vuotta. Ja Sofia, voitkin palata kotiin heti huomenna. Mutta menkää nyt takaisin nukkumaan!” Nyökkäsimme hiukan pökertyneinä ja väsyneinä. Sitten, mitään sanomatta, Meren Suola lähti kotiinsa ja minä Aaltojen konttoriin. Meren Aallot ja Meren Virta jäivät vielä hetkeksi juttelemaan aukiolle. Heti kun pääsin takaisin vuoteeseen, painoin silmät kiinni ja nukahdin.

Luku viisi

Takaisin kotiin

Aamu koitti nopeasti, valoa tulvi sisään ikkunamaisesta reiästä. Tänä aamuna Virta ei tullut herättämään minua. Nousin, ja rojahdin heti takaisin sängylle istumaan. Se oli nyt ohi. Elämäni luultavasti suurin seikkailu oli ohi. Krogoz oli tavallaan voitettu, ja enää oli jäljellä matka takaisin pintaan ja kotiin. En jaksanut pestä hampaitani, vaan lähdin suoraan ulos. Meren Suola, Meren Aallot, Meren Virta, Meren Kasvit, Meren Linnut, Krogozin nielaisemat vanhukset ja koko Meren Väki seisoivat odottamassa minua. Katsoin heitä yllättyneesti. ”Halusimme kiittää sinua, Sofia”, Aallot sanoi ystävällisesti. ”Autoit meitä kaikkia.” Meren Väki nyökytteli päitään. ”Sen takia haluaisimme antaa sinulle tämän simpukan.” Meren Aallot ui luokseni ja ojensi jättimäisen, puhtaan valkoisena hohtavan simpukan minulle. Avasin sen varovasti, ja siellä oli kimmeltävä, kultainen helmi. Laitoin simpukan takaisin kiinni, ja katsoin vuorotellen Meren Aaltoja ja Meren Väkeä. Meren Suola näytti minulle peukkuja kaikilla käsillään ja hymyili. ”K-Kiitos”, sanoin hämmentyneenä. ”Mutta olisitte te varmaan pystyneet voittamaan Krogozin ilman minuakin.” ”Emme ikimaailmassa!” Aallot huudahti. ”Niin! Sinähän se huomasi vanhukset Krogozin vatsassa”, Meren Virta muistutti. ”Ja houkutteli Krogozin nalkkiin”, Linnut jatkoi. ”Olemme sinulle henkemme velkaa”, yksi vanhus puhui tovereidensa puolesta. Kaikki pulisivat yksimielisesti, ja tunsin punastuvani. ”Mutta nyt, Sofia, sinun on lähdettävä kotiin”, Aallot huomautti surullisesti. ”Suola voi saattaa sinut rannalle.” Nyökkäsin. ”Mutta ensin haluan sanoa, että olen niin iloinen että sain tutustua teihin kaikkiin! Tämä on ollut elämäni pelottavin, mutta myös paras seikkailu!” Hymyilin koko Meren Väelle. ”Ja toivon teille ainoastaan mahtavaa loppuelämää”, sanoin, ja jostakin syystä kyyneleet tunkivat silmiini. ”Mekin sinulle!” Meren Väki huusi yhtäaikaa. Suola tuli portaita ylös minun ja Aaltojen vierelle ja tarttui minua kädestä. Meren Aallot nyökkäsi, samoin minä. Sitten lähdimme uimaan kohti pintaa. Meren Väki huuteli peräämme. ”Heippa Sofia!” ”Toivottavasti näämme taas!” ”Kiitos kaikesta!” Tunsin oloni iloiseksi, mutta myös haikeaksi. Näkisinkö näitä mukavia merieläimiä enää koskaan? Mutta pian huudot jäivät taakse, ja pinnan valo alkoi lähentyä. Yhtäkkiä pääni työntyi pinnalle. Keskipäivän auringon valo oli sokaiseva, ja näin lähellä rantaa. ”Kotiranta!” tajusin. Uimme hitaasti rannalle sanomatta mitään. Kapusin rannalle, ja huomasin kidusteni olevan poissa. ”Mer Väen loitsujen mitätöimiseksi tarvitsee vain mieltä”, Suola sanoi lukien ajatukseni. Nyökkäsin. Minulla ei ollut sanoja. Meren Suola ojensi minulle simpukan. Hän oli ottanut sen mukaan. Laskin simpukan maahan, ja halasin Meren Suolaa. ”Hyvästi”, Suola kuiskasi. ”Hyvästi”, kuiskasin takaisin. Jotain roskaa taisi lentää silmäni, sillä aloin kyynelehtiä. Pyyhin ne nopeasti pois. Suola hymyili, nyökkäsi, kääntyi ympäri ja sukelsi takaisin syvyyksiin. Jäin hetkeksi katsomaan hänen peräänsä. Yhtäkkiä joku huusi takaani: ”Sofia!” Käännähdin ympäri. ”Isä!” huudahdin ja halasimme. Rutistimme toisiamme seuraavat viisi minuuttia. ”Missä olet ollut?” isä

kysyi huolissaan. Ajattelin, ettei isä uskoisi, jos kertoisin missä olin oikeasti ollut. ”Minä... ööh... minä nappasin suuren kalan kun sinä torkuit, tai ainakin melkein”, sepitin. ”Se alkoi vetämään ja roikuin sen perässä. Jouduin autiolle saarelle, löysin kyllä ruokaa ja juomaa, älä huoli, ja merivartiosto toi minut tänne.” Isää hymyilytti. ”Tiedän, ettei tuo tarinasi ole täyttä totta”, hän naurahti, tarttui minua kädestä ja lähdimme kävelemään kohti kotia. ”Mutta pääasia on, että olet turvassa.” Hymyilin hänelle takaisin. Jätin simpukan rannalle. Joku onnekas löytäisi sen ja rikastuisi. En tarvinnut sitä. Tarvitsin vain muiston seikkailusta, jonka olin viimeyönä kokenut.